

Fővárosi Ítéltábla

20.Gf.40.507/2020/8.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Horváth B. Gábor ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek – a Némethy Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe.; ügyintéző: dr. Némethy Barbara ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen devizaszerződés érvénytelensége iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. október 20-án kelt 17.G.42.035/2018/33. számú közbenső ítélete ellen az alperes 34. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, és a felperes által viselt árfolyamkockázat felső határát 202,92 (kétszázkettőegész-kilencvenkétszázad) HUF/CHF árfolyamban határozza meg azzal, hogy a felperest az ezt meghaladó árfolyamkockázat viselése alól mentesíti.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 19.200 (tizenkilencezer-kettőszáz) forint fellebbezési illetékből és 10.000 (tízezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 200. § (2) bekezdése, 205. § (3) bekezdése, 205/B. §, a 209/A. §-a, 217. § (1) bekezdése, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: r.Hpt.) 213. § (1) bekezdés a), c), e) pontjai és egyéb rendelkezései, továbbá a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének megsértése miatt a felek között szerződés száma számon létrejött CHF deviza alapú kölcsönszerződés érvénytelenségére tekintettel 1.164.537 forint megfizetésére.

[2] Egyrészt arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés az r.Hpt. 213. § (1) bekezdés a), c), e) pontjai alapján semmis, mert egyebek mellett nem tartalmazza az ügyleti kamat százalékos mértékét, valamint tisztességtelen a kockázatfeltáró nyilatkozat hiánya miatt, illetve azért, mert az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást, továbbá az üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé az r.Ptk. 205/B. § (1) bekezdése alapján. Jogkövetkezményként az r.Ptk. 237. § (1) bekezdésére tekintettel elsődlegesen a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítását, másodlagosan a szerződés hatályossá nyilvánítását kérte a határozathozatalig.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. Vitatta, hogy a szerződés az r.Hpt. 213. § (1) bekezdés a), c) és e) pontja alapján érvénytelen. Állította, hogy az üzletszabályzat a perbeli kölcsönszerződés részévé vált. Nem vitatta, hogy az induló ügyleti kamat százalékos mértéke a szerződésben nem került feltüntetésre, e körben a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte 7,06% mértékű induló ügyleti kamat meghatározásával. Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás körében a szerződés és az ahhoz kapcsolódó üzletszabályzat I.16., I.20., I.21., I.22., I.23. pontjaira hivatkozva állította, hogy az üzletszabályzat fenti pontjaiból gondos átolvasás és megfelelő értelmezés mellett egyértelműen megállapítható, hogy az árfolyamkockázat a felperest terheli.

[4] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a peres felek között 2006. június 6-án létrejött szerződés száma. számú kölcsönszerződés érvénytelen. A felek szerződését érvényessé nyilvánította oly módon, hogy az ügyleti kamat szerződéskötéskori éves százalékos értékét 7,06%-ban állapította meg, egyúttal a felperesre kedvezőtlen árfolyamkockázat felső határát 180 HUF/CHF árfolyamban határozta meg azzal, hogy mentesítette a felperest az árfolyamkockázat 180 HUF/CHF-et meghaladó részének viselése alól.

[5] Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes mint adós és az alperes mint hitelező 2006. június 6-án szerződés száma számon CHF alapú kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján az alperes a felperes részére 4.420.000 forint pénzkölcsönt nyújtott személygépjármű vásárlására. A szerződés szerint a törlesztőrészletek száma 120, a rendszeres havi törlesztőrészletek összege 120 x 51.454 forint, melynek első esedékessége 2006. július 5., majd ezt követően minden hónap 5. napja. A 7,27% mértékű THM mellett az összes törlesztőrészlet összegét 6.174.480 forintban határozták meg. A szerződés szerint a felperes elszámolási módként a kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) típust választotta, mely fix törlesztőrészletekkel rendelkező deviza alapú finanszírozás (fix devizakonstrukció). A kamatváltozás II (árfolyamváltozás) elszámolása a futamidő végén történik. A fizetendő kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) esetén a futamidő – azonos törlesztőrészletek mellett – meghosszabbodik, a visszajáró kamatváltozás II-t (árfolyamváltozás) a hitelező visszautalja a kölcsönbe vevőnek. A felperes a szerződésben kijelentette, hogy az egyedi kölcsönszerződésben, az annak hátoldalán lévő opciós- és adásvételi szerződésben, valamint az üzletszabályzatban (HIT/2005.06.01) foglaltakat

megismerte, megértette és azokat a nyilatkozat aláírásával magára nézve kötelezőnek ismeri el.

[6] Az üzletszabályzat 1.16. pontja a mértékadó devizanem meghatározását tartalmazza, az I.20. pontja az irányadó árfolyamot a bank neve által a kiemelt ügyfelek számára jegyzett árfolyamként, míg az I.22. pont a mértékadó árfolyamot határozza meg. Az I.23.b) pont a kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) körében arról rendelkezik, hogy „a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet alapján meghatározott kamatkülönbözet: kamatváltozás II = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam/mértékadó árfolyam) – 1)”. Az üzletszabályzat IV.4. pontja az ügyleti kamat felszámítására vonatkozó szabályokat tartalmazza képlet meghatározásával. A V.6. pont pedig a kölcsönvevő azon nyilatkozatát rögzíti, hogy amennyiben a kölcsönszerződésben megjelölt „mértékadó devizanem” nem magyar forint (HUF) a kölcsönvevő vállalja a mértékadó devizanem és a forint közötti árfolyamváltozásból eredő kockázatot. Az árfolyamváltozás lehetséges mértéke nem EURO deviza esetében az EURO keresztárfolyamok változása miatt további kockázatot jelent.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában rögzítette, hogy az egyedi kölcsönszerződés nem tartalmazza a kölcsön százalékban kifejezett kamatát, amelyre figyelemmel az r.Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szerződés érvénytelen. Az ügyleti kamat százalékos mértéke feltüntetésének elmaradása azonban csak formai hiányossága a szerződésnek, mert az éves induló ügyleti kamat 7,06%-os mértéke a szerződés adataiból kiszámítható, ezért az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5. pontjára és a 6/2013. PJE határozat 4. pontjára figyelemmel a szerződés érvényessé nyilvánításának volt helye az érvénytelenségi ok kiküszöbölésével, meghatározva az induló kamat százalékban kifejezett mértékét.

[8] Az r.Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint – figyelemmel arra, hogy a felperes felhívás ellenére a perben nem bizonyította, hogy az alperes nem tette lehetővé az általános szerződési feltétel felperes általi megismerését –, és a felperes a kölcsönszerződésben, az üzletszabályzatban foglaltak megismerését, megértését és elfogadását kifejezetten aláírásával ellátott nyilatkozattal kinyilvánította, megállapította, hogy az üzletszabályzat, mint általános szerződési feltétel az egyedi kölcsönszerződés részévé vált.

[9] Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás hiánya és az árfolyamkockázat felperesre telepítése körében a felperes személyes meghallgatása, valamint a szerződéskötés során eljáró tanú neve tanú nyilatkozata alapján arra következtetett, hogy a felperes az alperestől a szerződéskötés során külön szóbeli tájékoztatást nem kapott, ezért a bíróság kizárólag a szerződést, valamint az üzletszabályzat rendelkezéseit tette vizsgálat tárgyává.

[10] A tájékoztatás megfelelősége körében a 93/13/EGK tanácsi irányelvben, a Kúria 2/2014., valamint 6/2013. Polgári Jogegységi Határozatában foglaltak, továbbá az Európai Unió bírósága (a továbbiakban: EUB) C-51/17. számú ügyben hozott ítéletében foglaltakból indult ki és azt vizsgálta, hogy az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintően eljáró átlagfogyasztó mércéjén keresztül az árfolyamváltozásból eredő ténylegesen fennálló kockázat kedvezőtlen változásának hatása felismerhető volt-e.

[11] Az üzletszabályzat I.16., I.20., I.21., I.22., I.23. pontjaiból és az V.6. pontjában foglalt rendelkezésekből nem találta megállapíthatónak azt, hogy a fogyasztó számára kitűnik, hogy a rá hátrányos árfolyamváltozásnak nincs határa, vagyis a törlesztőrészlet akár jelentősen is megemelkedhet, valamint, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitel futamideje alatt is bekövetkezhet. A tájékoztatásból nem tűnik ki, hogy az árfolyamváltozás nem elhanyagolható mértékű kockázatot jelent és nem elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztő részleteket. Erre tekintettel a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatását nem találta megfelelőnek az r.Ptk. 209. § (1) bekezdése, valamint a 2/2014. PJE határozat 1. pontja alapján, ezért az r.Ptk. 209/A. § (2) bekezdése értelmében a teljes szerződés semmisségét állapította meg. Mivel az árfolyamkockázat a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, érvénytelensége a teljes szerződés érvénytelenségét eredményezi.

[12] Az érvénytelenség r.Ptk. 237. §-ában szabályozott jogkövetkezményére vonatkozó rendelkezéseket a Legfelsőbb Bíróság 1/2010. (VI. 28.) PK véleményében és a 2/2010. (VI. 28.) PK véleményében foglalt értelmezés szerint alkalmazta, figyelemmel a 6/2013. PJE határozat 4. pontjában, valamint a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) 37. § (1) bekezdésében foglaltakra.

[13] Kifejtette, hogy a törvényi rendelkezésekből következően – összhangban a kölcsönszerződés használati kötelem jellegével – kizárt az eredeti állapot helyreállítása, mint az érvénytelenség jogkövetkezménye. Abból fakadóan pedig, hogy a további irányadó kúriai útmutatások az érvényessé nyilvánítást határozzák meg elsődlegesen alkalmazandó jogkövetkezményként, nincs lehetőség a határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánításra, ezért a szerződést úgy nyilvánította érvényessé, hogy a deviza/forint átváltási árfolyamot maximálta a szerződésben rögzített kamatmértéknek a forintosítás fordulónapjáig való érintetlenül hagyásával, arra is tekintettel, hogy az érvényessé nyilvánítás körében a bíróságot nem köti az alperesnek a bíróság felhívására kidolgozott számszaki kimutatása.

[14] Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmény alkalmazása során figyelembe vette, hogy az átlagos fogyasztónak tisztában kellett lennie azzal – még nem megfelelő tájékoztatás esetén is –, hogy az árfolyam reá nézve akár kedvezőtlen irányba is változhat, így bizonyos mértékű kockázatot viselnie kell. Az árfolyamkockázat felső határának meghatározásakor támpontként a későbbi jogalkotást vette figyelembe, e körben a deviza kölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény 1. § (2) bekezdésében meghatározott 180 HUF/CHF árfolyamot, amelyet a magyar jogalkotó alkalmas határértéknek tekintett.

[15] A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a közbenső ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása mellett az alkalmazható jogkövetkezmények levonásaként az ítéltábla az érvénytelen szerződést nyilvánítsa érvényessé úgy, hogy kirovó pénznemmé a forint válik, és az ügyleti kamat az irányadó forintkamat szerződéskötéskori értékének kamatfelárral növelt mértékével egyenlő, azaz forintalapon kérte az elszámolást.

[16] Fellebbezése indokaként utalt a Kúra Konzultációs Testületének 2019. VI. 19-i állásfoglalásának II/2. pontjára, miszerint e körben annak van jelentősége, hogy a deviza alapú szerződés alacsonyabb kamatmértéke által nyújtott előnyök meddig ellensúlyozzák az árfolyamváltozásból eredő hátrányokat. A tisztességtelenséget okozó jelentős egyenlőtlenség mindig csak a konkrét szerződés tekintetében vizsgálható annak mentén, hogy az alacsonyabb kamatmérték által nyújtott előny meddig ellensúlyozza az árfolyamváltozásból eredő hátrányokat. Ennek keretén belül egyrészt meg kell határozni az előnyöket, a fogyasztót ért hátrányokat és el kell végezni a kettő összevetését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által elfogadott, a Kúria által kidolgozott II. számú módszertan – az árfolyammérték viselésének maximalizálása – a perbeli esetben az elszámolás során nem alkalmazható. Ez a módszertan ugyanis arra az esetre vonatkozik, amikor a fogyasztónak tudnia kellett arról, hogy az árfolyamváltozásból fizetési kötelezettség terheli, csupán nem volt tisztában annak mértékével.

[17] Ezzel szemben, amikor a fogyasztó egyáltalán nem volt tudatában annak, hogy deviza alapú szerződést köt és árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettsége is keletkezik, a szerződés érvényessé nyilvánítás során az elszámolást forint alapon kell elvégezni. Ebben az esetben a feleknek a kirovó pénznemre vonatkozó megállapodása már nem vehető figyelembe, tehát a tartozás mértékét a lerovó pénznem alapulvételével kell meghatározni, a perbeli esetben a fogyasztó rendelkezésére bocsátott forintösszegben meghatározva a kölcsön összegét. A forintkölcsön meghatározása esetében a költségeket, díjakat és jutalékokat a szerződés megkötésekor érvényben lévő MNB hivatalos árfolyam alapulvételével kell átszámolni forintra, és a tartozásokat és a teljesítéseket is forintban kell elszámolni, ahogy arra a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2015. november 9-10-én megtartott országos értekezletéről készült emlékeztető a) pontja, valamint a II.1. pontjához fűzött indokolás I.2. pontja tartalmazza.

[18] A tőkeösszeg egyszerű forintosítása a szerződés eredeti értékegyensúlyát felboríthatja, holott nem járhat a szerződés érvényessé nyilvánítása azzal, hogy a szolgáltatás-ellenszolgáltatás között feltűnő értékaránytalanság alakuljon ki, ezért az ügyleti kamat mértékét az adott pénznemre irányadó kamatszint és kamatfelár alapulvételével kell meghatározni, mivel az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás elmaradásának következtében a felek között forint alapon kell újra számítani a kölcsön lefutását.

[19] Ha a számítás eredményeként a fogyasztó az így kiszámított tartozással hátrányosabb helyzetbe kerülne, vagyis, ha többel tartozna, mint a DH törvények szerinti elszámolás alapján, akkor az r.Ptk. 209/A. § (2) bekezdésének második mondata értelmében – amely szerint a semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni – a szerződés érvénytelensége nem vehető figyelembe és a kereset elutasításának van helye.

[20] Az alperes fellebbezésében a szerződés érvényessé nyilvánítása körében a forint alapú szerződésre vonatkozóan kiszámította a felperest így módon terhelő tartozást, mely a jelenlegi 1.724.716 forint folyószámla tartozásával szemben 2.400.343 forint lenne. Eszerint a felperesre, mint fogyasztóra a forint alapú elszámolás hátrányosabb, ezért az nem vehető figyelembe, ebben az esetben pedig az eredeti követelés összege érvényesíthető az ügyféllel szemben.

[21] Az alperes az ítéltábla felhívására pontosított nyilatkozatában a forint alapon alkalmazandó kamatlábbal meghatározott alacsonyabb referencia kamatból származó előnyt 1.362.120 forintban számította ki, mellyel szemben az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettség miatt 1.862.123 forint árfolyamveszteség keletkezett. Álláspontja szerint ennek különbözete adja ki a felperest ért többletveszteséget, melyet 500.003 forintban határozott meg. Számításának eredményeként így a fogyasztó 37,79%-ban köteles az árfolyamveszteség viselésére, amely 232,99 HUF/CHF maximális árfolyam összeget jelent, ameddig az árfolyamváltozást a fogyasztónak kellene viselnie a Kúria állásfoglalásában meghatározott II. módszer szerinti elszámolás esetén.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Veir. II.) 21. §-a szerint az r.Pp. rendelkezéseit a Kormányrendeletben foglalt eltérésekkel alkalmazta és a Veir. II. 27. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az alperes a fellebbezésben az elsőfokú bíróság ítéletének a felek közötti szerződés érvénytelenségét kimondó, valamint az ügyleti kamat szerződéskötéskori évi 7,06%-os százalékos értékének meghatározásával az érvénytelen szerződést érvényessé nyilvánító rendelkezését nem támadta, így az elsőfokú bíróság ítéletének ezek a rendelkezései jogerőre emelkedtek [r.Pp. 228. § (4) bekezdés], ezért a fellebbezési eljárás ezek vizsgálatára nem terjedt ki.

[24] A Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett, az érvénytelen szerződés érvényessé nyilvánítása során a felek közötti elszámolás módszertanát és az alkalmazott módszer megfelelőségét bírálta felül a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel.

[25] A felek között nem volt vita abban a kérdésben, hogy a megkötött deviza alapú szerződéssel összefüggésben a felperes, mint fogyasztó az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos elvárt tájékoztatást nem kapta meg. Mindez a szerződés teljes érvénytelenségét eredményezte.

[26] Az ítéltábla nem értett egyet az alperes fellebbezésében kifejtettekkel, miszerint a tájékoztatás teljes hiánya miatt a szerződés érvényessé nyilvánítása során már a kirovó pénznemre vonatkozó megállapodás nem vehető figyelembe, hanem azt a lerovó (HUF) pénznem alapul vételével kell meghatározni, és a felek között forint alapon kell elszámolni.

[27] Nem megalapozott az az érvelés sem, hogy a deviza alapú elszámolás és a kockázat maximálása szerinti elszámolási mód azért is helytelen, mert az csak akkor alkalmazható, ha a fogyasztónak tudnia kellett, hogy terheli az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettség, de nem volt tisztában annak mértékével. Ezzel szemben a Kúria által kialakított és hivatkozott két módszertan nem tesz különbséget aszerint, hogy a fogyasztó a deviza alapú szerződés megkötése során az árfolyamkockázatról milyen mélységű tájékoztatást kapott, amennyiben az a 2/2014. PJE határozatban, a vonatkozó EUB ítéletekben, valamint a 93/13/EGK irányelvben foglaltaknak nem felel meg. A két elszámolási módot a bírói gyakorlat teljesen egyenértékűnek tekinti, bármelyik alkalmazható a szerződés érvényessé nyilvánítása során. Ebből következően az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló körülmény mérlegelésével helytállóan tekintette megfelelőnek a II. módszer szerinti elszámolást.

[28] Rámutat az ítéltábla, hogy – az alperes érvelésével szemben – a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az állapítható meg, hogy a felperes ismerte a kölcsönszerződés megkötésekor a devizakonstrukció és a forint alapú konstrukció közötti különbséget. Ebből eredően tisztában volt az árfolyamkockázat fennállásának lehetőségével is, csupán annak mértékével nem, mivel az alperestől az ezzel kapcsolatos kielégítő tájékoztatást nem kapta meg.

[29] A felperes személyes meghallgatásából kiderül, hogy tudatában volt annak, hogy a deviza konstrukció kisebb törlesztőrészletet jelent, a forint alapú kölcsön esetében pedig a törlesztőrészlet drága lesz, ezért nem kívánt forintalapú kölcsönszerződést kötni (15. sorszámu jegyzőkönyv 2. oldal). Az alperes ennek alapján fellebbezésében alaptalanul hivatkozik arra, hogy a felperes egyáltalán nem volt tisztában a perbeli devizakonstrukcióból eredő, rá háruló árfolyamkockázattal. Ennek egyébként önmagában az érvényessé nyilvánítás során a bíróság által választandó elszámolási módra – a fentiekben kifejtettek szerint – kihatása nincsen.

[30] Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a szerződés deviza alapon történő érvényessé nyilvánítása és az elszámolás során annak meghatározása, hogy a fogyasztó milyen mértékű árfolyamkockázat viselésére köteles, bírói mérlegelés tárgya.

[31] Ennek körében a bíróság minden, a szerződéssel kapcsolatos lényeges körülményt vizsgálat alá vonhat és mérlegelhet, így vizsgálható a szerződés célja, futamideje, a felek érdekei, azok egyensúlya. Mérlegelés alapján kell meghatározni azt is, hogy a megfelelő tájékoztatás hiányában milyen mértékű az a kockázat, ami a felperes sérelmére felborult érdekegyensúly helyreállítására alkalmas.

[32] Az alperes álláspontjával szemben nem annak van kiemelt és elsődleges jelentősége, hogy egy forint hitelhez képest a deviza alapú hitel alacsonyabb kamatmértéke meddig ellensúlyozhatta az árfolyam fogyasztóra nézve kedvezőtlen változását, mivel ezzel lényegében a forint hitel válna viszonyítási alappá, amit a felek – különösen a felperes – nem kívántak megkötni.

[33] Ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság által meghatározott maximált HUF/CHF árfolyamösszeggel nem értett egyet, mert az nem felel meg a perbeli szerződéssel kapcsolatos, egyedileg mérlegelendő fentiekben részletezett szempontoknak, így döntését az alábbiakra is figyelemmel felülmérlegelte.

[34] A felperes által viselendő árfolyamkockázat mértékének meghatározásakor az ítéltábla figyelembe vette az alperes kalkulációját, melyben meghatározta a konstrukcióból származó alacsonyabb kamatból eredő előnyökkel szemben az árfolyamváltozás miatti többletfizetési kötelezettség folytán a fogyasztót ért hátrányokat. Ennek összevetésekor az ítéltábla elfogadta az alperes kiindulásképpen használt szerződéskötés időpontjában irányadó MNB középárfolyamot, figyelemmel arra, hogy az ellenőrzött elszámolás eredményeként a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 törvény), valamint a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) szerint a külön nemű árfolyamok alkalmazása folytán a tisztességtelenül felszámított árfolyamrés érvénytelenségére figyelemmel a szerződés érvénytelen, kieső rendelkezése helyébe a szerződés megkötésének időpontjára visszamenőleges hatállyal az MNB középárfolyamot írta elő alkalmazandónak.

[35] A felperes mint fogyasztó és az alperes mint pénzügyi intézmény jogaiiban és kötelezettségeiben bekövetkezett egyenlőtlenséget ezt alapul véve akként küszöbölte ki, hogy a fogyasztó által viselendő árfolyam felső határát a szerződéskötéskor irányadó árfolyam 20%-kal növelt összegében határozta meg a szerződéskötéskor irányadó 169,1 HUF/CHF árfolyamhoz képest 202,92 árfolyamösszegben, az ezt meghaladó árfolyamkockázat viselése alól pedig a felperest mentesítette.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének fellebbezett rendelkezését az r.Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[37] A fellebbezés kisebb részben (40%) vezetett eredményre, figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított 180 forintos árfolyamhoz és az alperes fellebbezés kiegészítésében kért 232,99 HUF/CHF árfolyamhoz képeset meghatározott 202,92 HUF/CHF árfolyamra. Ezért az ítéltábla az r.Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó r.Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az ezzel arányos fellebbezési illeték, valamint a másodfokú eljárásban az alperes jogi képviselétével felmerült költségek megfizetésére.

[38] A fellebbezési illeték a közbenső ítélet elleni fellebbezésre irányadó meg nem határozható pertárgyértékre tekintettel 48.000 forint, az alperes az ezt meghaladóan megfizetett 45.163 forint fellebbezési illetéket az adóhatóságtól jogosult visszaigényelni.

[39] Az ügyvédi munkadíjat az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak alapján mérlegeléssel állapította meg a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára is tekintettel, és ebből a 40%-os eredményes fellebbezésre figyelemmel határozta meg az alperesnek járó ügyvédi munkadíj összegét.

Budapest, 2021. április 29.

dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Szunyogh Zsófia s.k.
előadó bíró

dr. Csonka Balázs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: